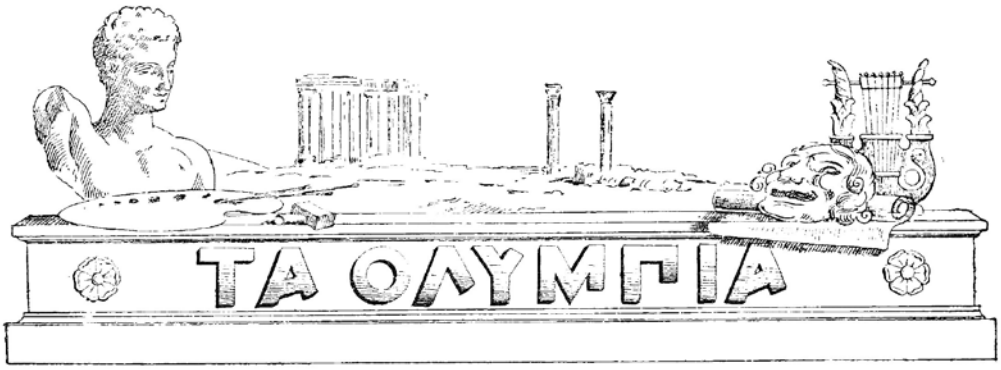

Βίκτωρ Αλφιέρι [Vittorio Alfieri]

***Σαούλ* (Saul) [απόσπασμα: πρ. Ε', σκ. 3]**

***Τα Ολύμπια,* Αθήνα**

τχ. 52 (31 Δεκεμβρίου 1896), σ. 308

ΣΑΟΥΛ

ΤΡΑΓΩΓΙΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΑΛΦΙΕΡΗ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ—ΣΚΗΝΗ Γ'.

Σαλούλ, Μελχόλ.

—

Σαούλ

Φάντασμα τρομερὸ κι' ἀγριωμένο, ἄ ! στάσου !
μὴ σιμώσῃς !... Ἰδὲς, στὰ πόδια σου προσπέφτω ...
Ποῦ φεύγω ; ἀλλοίμονο ! ποῦ κρύβομαι ; ὦ φρικῶδες,
ἄσπλαχνο φάντασμα, ἡμερώσου ... Ἄχ ! δὲ μ' ἀκούει,
καὶ πάντα ἐμπρός μου, ἐμπρός μου ἀντιβαδίζει ;... Ὦ σχίσου
καὶ καταπιέ με, ὦ γῆ !... νὰ μὴ μὲ σαϊτεύῃ
τῆς φοβερῆς σκιᾶς τὸ θεριωμένο βλέμμα !...

Μελχόλ

Γιὰ ποιὸν θὰ φύγῃς ; ποιὸς σὲ κυνηγᾷ ; Πατέρα,
δὲ μὲ βλέπεις ἐμὲ, δὲ μὲ γνωρίζεις πλέον ;

Σαούλ

Ὦ δόξαστέ μου, ὦ θεῖε, πρέπει ἐδῶ νὰ μείνω ;
Ὦ Σαμουήλ, μιὰ μέρα ἀληθινὲ πατέρα,
σὺ τὸ θέλεις ; ἰδοὺ, στὴν προσταγή σου πέφτω
στὸ χῶμα ἐμπρός σου ταπεινός. Μ' αὐτὸ τὸ χέρι
στὴν κεφαλήν μου σὺ μοῦ φόρεσες τὸ στέμμα
τὴν ἐστόλισες σὺ καὶ σὺ ξεστόλισέ την
τώρα, σὺ πάτησέ την. Πλήν... τὴν πυρωμένη
ρομφαία τοῦ Κυρίου, ποῦ φριχτὴν ἐμπρός μου
θωρῶ,... σὺ ποῦ μπορεῖς, πατέρα, μάκρυνέ την
ὄχι ἀπὸ μένα, ἀπ' τὰ παιδιά μου. Τὰ παιδιά μου
εἶναι ἀπὸ κάθε ἁμάρτημά μου ἀθῶα...

Μελχόλ

Ὦ θέσις,
ποῦ παρόμοια ποτὲ στὸν κόσμον δὲν ἐστάθη !
Παραβλέπεις, πατέρα, γύρε πρὸς ἐμένα...

Σαούλ

Ὦ χαρά !... τί θωρῶ ; τὸ μάτι σου εἰρηνεύει ;
Ὦ γέροντα, εἰσακοῦς ἐσὺ τὴ δέησί μου ;
Τὰ πόδια ἐγὼ δὲ θὰ σ' ἀφήσω, ἂν τὰ παιδιά μου
ἀπ' τὴ σκληρή σου πρὶν καὶ σὺ δὲ μοῦ γλυτώσῃς
ἐκδίκησι.—Τί εἶπες ;... ὦ λαλιά ! «Παιδί σου,
παιδί σου ἦταν ὁ Δαβὶδ, κ' ἕως θανάτου
τὸν ἔχεις κατατρέξῃ.» Ὦ ! Τί μοῦ ἐλέγχεις ;... Στάσου !
στάσου !... ποῦ 'ναι ὁ Δαβίδ ; τρέξτε, ζητῆστε, ἂς ἔρθῃ·
ἂς μὲ σκοτώσῃ, ἂν θέλῃ, ἂς γίνῃ βασιλέας
μοναχὰ τὰ παιδιά μου ἂς σπλαγχνισθῇ καὶ ἂς γείνῃ...—
Ἀλλ' ἀσάλευτος στέκεις ; Αἷμα τ' ἄγριο μάτι,
φωτιὰ 'χει τὸ σπαθί, τὸ χέρι· ἀπ' τὰ ρουθούνια
μαύρη φλόγα φυσᾷς καὶ κατὰ μὲ τὴ ρίχνεις...
καὶ νὰ, μ' ἔφτασε, νὰ, μὲ καίει· ἄχ ! ποῦ νὰ φύγω ;...
Θὰ τρέξω ἐδῶθε.

Μελχόλ

Δὲ θὰ κατορθώσω τέλος
νὰ σὲ βαστάξω, στὴν ἀλήθεια νὰ σὲ φέρω :
Ἄχ ! ἄκουσέ με...

Σαούλ

Ἀλλ' ὄχι, κι ἀπὸ 'δῶ τὸ δρόμο
μέγας μοῦ φράζει ποταμὸς αἷμα γιομάτος.
Ὦ φρίκη ! καὶ στὴ μία καὶ στὴν ἄλλην ὄχθη
σωρὸς μέγας κορμιὰ σφαγμένα τώρα τώρα
θεμωνιασμένος στέκει· ἄχ ! θάνατος εἶν' ὅλα
ἐκεῖ· νὰ φύγω ἐδῶθε πρέπει... Ἀλλὰ τί βλέπω ;
ποιοὶ εἶσθε σεῖς ; ποιοὶ εἶσθε ; — «Τοῦ Ἀβιμέλεχ τέκνα·
ὁ Ἀβιμέλεχ εἶμ' ἐγώ. Σαούλ, ἄ ! τέλος
τρέμε καὶ σύ.»—Ὦ φρίκη ! τὸν γνωρίζω· στάζει
ὅλος αἷμα νωπό, κ' αἷμα δικό μου πίνει.
Ἀλλὰ ποιὸς ἀπὸ πίσω τὰ μαλλιά μ' ἁρπάζει ;
Σὺ Σαμουήλ ; — Τί εἶπε ; πῶς σὲ λίγην ὥρα
ὅλοι μαζί του θὰ βρεθοῦμε ; Μόνος, μόνος
ἐγὼ θὲ νἆμαι· τὰ παιδιά μου... —Ἀλλὰ ποῦ εἶμαι ;
Ὅλοι ξάφνου ἐχαθῆκαν μονομιᾶς οἱ ἴσκοι.
Τί εἶπα ; ποῦ 'μαι 'δῶ ; τί κάνω ἐγώ ; ποιὸς εἶσαι ;
τί ταραχὴ 'ναι τούτη ; φαίνεταί μου μάχης·
καὶ δὲν ἔφεξε· πῶς ; ναὶ, ταραχὴ 'ναι μάχης.
Τὴν ἀσπίδα μου εὐθύς, τὸ δόρυ μου, τὸ κράνος
φέρτε μου ἐδῶ· τ' ἄρματα εὐθὺς τοῦ βασιλέα
τ' ἄρματα. Νὰ πεθάνω θέλω πολεμῶντας.

Μελχόλ

Ἄ ! στάσου, ἡσύχασε... Στὴν κόρη σου πατέρα...

Σαούλ

Τ' ἄρματα, λέω, τί κόρη ; εὐθὺς ὑπάκουσέ με.
Ἀσπίδα, κράνος, δόρυ, αὐτὰ εἶναι τὰ παιδιά μου.

Μελχόλ

Δὲ θὰ σ' ἀφήσω ἐγώ...

Σαούλ

Πλιὸ βροντερὰ λαλῆσαν
αἱ σάλπιγγες ; θὰ τρέξω ἐκεῖ· μοῦ σώνει ἐμένα
αὐτό μου τὸ σπαθί. —Ξεμάκρυνε σὺ, φύγε,
ὑπάκουσε. Αὐτοῦ τρέχω· ὁ θάνατος ἐκεῖ 'ναι,
ποῦ ἐγὼ ζητῶ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Σαούλ, Μελχόλ, Ἀβενήρ, μὲ ὀλίγους στρατιώταις ποῦ φεύγουν

Ἀβενήρ

Δυστυχισμένε βασιλέα !...
ποῦ τρέχεις τώρα, ποῦ ; νύχτα φριχτή 'ναι τούτη.

Σαούλ

Ἀλλά, γιατί τὴ μάχη ;...

Ἀβενήρ

Ξαφνικὰ πλακῶσαν
οἱ ἐχθροὶ τὸ στράτευμα. Τελείως νικημένοι
εἴμαστ' ἐμεῖς...

Σαούλ

Τελείως ; καὶ σὺ ζῇς, ἀχρεῖε ;

Ἀβενήρ

Ἐγώ ; γιὰ νὰ σὲ σώσω. Τώρ' ἀμέσως ἴσως
ὁ ἐχθρὸς θὰ πλημμυρίσῃ· τὴ σφοδρὴν ὁρμή του
ἂς ξεφύγουμε τώρα· θὰ χαράξῃ ὡστόσο.
Ἐσένα ἐκεῖ στὸ πλάγι μὲ τοὺς λίγους τούτους
θὰ σύρω...

Σαούλ

Ἐγὼ νὰ ζήσω, ἐνῷ ὁ λαός μου σβύνει ;

Μελχόλ

Ἄχ ! μὴν ἀργῆς... αὐξαίνει ὁ θόρυβος, αὐξαίνει...

Σαούλ

Ὁ Ἰωνάθαν... τὰ παιδιά μου... φεύγουν ἴσως
μὲ παραιτοῦν κ' ἐκεῖνα ;

Ἀβενήρ

Ὠιμέ ! δυστυχισμένα !...
Τὰ παιδιά σου... ἄχ ! ἐκεῖνα ὄχι δὲν ἐφύγαν.

Σαούλ

Ἕνα ἕνα, σ' ἐννοῶ, στὸν τόπο πεθαμένα
μοῦ πέφτουν...

Μελχόλ

Ὠιμέ !... τ' ἀδέλφια μου !...

Ἀβενήρ

Ἄ ! ναί, πλέον
τέκνα δὲν ἔχεις.

Σαούλ

— Τί μοῦ μένει ; ... Σὺ καὶ μόνη
ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ μέ.—Στὰ κρύφια τῆς ψυχῆς μου
ἀπὸ καιρὸ τὰ πάντα ἐγὼ 'χω ἀποφασίσῃ
κ' ἡ ὥρα ἐσήμανε.—Ἀβενήρ, τὸ ὑστερινό μου
πρόσταγμα δέξου. Σὺ τὴν κόρη γλύτωσέ μου.

Μελχόλ

Ὄχι· σφιχτά, πατέρα, στὸ κορμί σου γύρω
θὰ πιασθῶ· σὲ γυναῖκα βέλος δὲ θὰ ρίξῃ
ὁ ἐχθρός.

Σαούλ

Παιδί μου !... Ἄ ! σώπα· μὴ μὲ βιάσῃς τώρα
νὰ κλάψω· νικημένος βασιλιᾶς δὲν κλαίει.
Ἀβενήρ, γλύτωσέ την, τρέξε· ἂν ὅμως τύχῃ
ἀνέλπιστα νὰ πέσῃ στῶν ἐχθρῶν τὰ χέρια,
ἄ ! μή, μὴ πῆς πῶς εἶναι τοῦ Σαούλ ἡ κόρη,
πές τους εὐθὺς πῶς εἶναι τοῦΔαβὶδ γυναῖκα,
καὶ θὰ τὴ σεβασθοῦν. Πήγαινε, τρέξε.

Ἀβενήρ

Ἂν κάτι
ἀξίζω, θὰ σωθῇ, τ' ὁρκίζομαι, ὅμως θέλω
καὶ σέ...

Μελχόλ

Πατέρα,... ἐγὼ δὲ θέλω νὰ σ' ἀφήσω

Σαούλ

Τὸ θέλω ἐγὼ, καὶ ἀκόμη ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλέας
Ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ πλακώνουν. Ἀβενήρ, ἄ ! τρέξε·
καὶ στανικῶς, ἂν πρέπῃ, σύρε την μαζί σου.

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Μελχόλ.

Ὦ πατέρα μου,... πλέον δὲ σὲ βλέπω πλέον !

Σαούλ.

Ὦ τέκνα, ὦ τέκνα !...—Δυστυχής ! πατέρας ἤμουν.—
Ὦ βασιλέα, μόνος εἶσαι· ἀπὸ τοὺς τόσους
πιστούς σου ἕνας δὲ σοῦ μένει.—Εὐχαριστήθης
τέλος ἀδυσωπήτου Ὑψίστου ὀργὴ φρικώδης ;
Ἀλλὰ μοῦ μένεις σύ, σπαθί μου· στὴν ἐσχάτην
ἀνάγκη γίνε συνεργός μου.— Ἰδού, μὲ αὐθάδεις
ἀλαλαγμοὺς πλακώνει ὁ νικητής· στὰ μάτια
τ' ἀναμμένα δαδιά τους βλέπω νὰ μοῦ ἀστράφτουν,
καὶ σπαθιὰ μύρια...—Τρέξε, μισημένο γένος·
κἂν τιμημένο ἐδῶ νεκρὸ κορμί (1)... θὰ μ' εὕρῃς.

(1) Στὴ στιγμὴ ποῦ ρίχνεται ἀπάνου στὸ σπαθί του ὀρθὸ καὶ πεθαίνει, ἔρχονται πλήθοι οἱ Φιλισταῖοι νικηφόροι μ' ἀναμμένα δαδιὰ καὶ μὲ σπαθιὰ αἱματωμένα, καὶ καθὼς τρέχουν μ' ἀλαλαγμοὺς κατὰ τὸ Σαούλ, ἡ σκεπὴ τῆς σκηνῆς κατεβαίνει.